

UNA BALADA DE TARDOR

¿Per què el final de les coses és
sempre tan irreal?

Arthur Miller

Tot el que comença acaba o, valent-nos de T.S. Eliot, *en el meu principi hi ha el meu final*. Aquesta sentència tan identificada amb el que és terrenal, és a dir amb el que té vida, té un sentit ara que som al davant d'uns fets carregats, si més no, de simbolisme. Aquest mes que sembla que tot s'acaba finalitzarà un mes, un any, un segle i un mil·lenni. Davant aquest final interminable Temps Moderns també introduirà un caire apocalíptic... *ma non troppo*. Al capdavant serà un pretext més per parlar de cinema, per comentar cinema i per estudiar cinema des d'una perspectiva distinta: la dels finals de pel·lícula.

Vint-i-nou persones perfectament autoritzades parlaran del "seu" final. Hem assegut a una mateixa taula de pòquer cinematogràfic Romà Gubern, Camilo J. Cela, Matias Vallès, Miquel Capellà, Enric Alberich, Mendiola, Antoni Serra,

Eduardo Jordà i altres vint igualment importants i interessants. Un apartat per a l'autocrítica: només una dona, Catalina Aguiló, en aquesta llista.

Al moment de tancar l'edició ens arriba la notícia de la mort d'Ernest Lluch. Mans assassines ens han pres la possibilitat de compartir més moments amb el pensador, caracteritzat pel seu tarannà tolerant i dialogant, però sempre ens quedaran les idees, l'únic que les armes mai no ens podran arrabassar.